

Henning Hasle (K. F.) fandt, at Statsministerens Redegørelse i det store og hele gav en nøgtern Fremstilling af, hvad der var sket, og han paaskønnede denne Regeringens Holdning over for Tinget. Ligeledes paaskønnede han, at baade Statsministeren og Hartvig Frisch havde givet Afkald paa at diskutere, hvilke Partiers Vælgere der havde svigtet mere eller mindre ved Folkeafstemningen; han vilde selv gøre det samme og kun gøre en Bemærkning i Anledning af Statsministerens Antydning om, at paa visse Steder, hvor de Konservative havde stor Indflydelse, var deres Vælgere mødt ringere frem, medens de Steder, hvor Socialdemokratiet havde mange Vælgere, var de mødt godt frem; denne Del af Redegørelsen kunde Taleren ikke anerkende som helt objektiv. — Det var en stor Sag, der var faldet, men en Politik kunde siges at været blevet staaende i den Forstand, at man til enhver Tid vilde vide, hvor man havde Det konservative Folkeparti i Grundlovs- og Valglovsspørgsmaal. »For vort Parti ligger Sagen klar og ligetil, at vi, hvis der skulde blive nye Forhandlinger, staar paa det Grundlag, som er angivet gennem Ordet: een Valgdag og eet Vælgerkorps.« — Brorsens Tale forekom Taleren bemærkelsesværdig navnlig derved, at han vel fremsatte Antydninger om, at det maaske kunde være interessant at afholde Valg, men ikke krævede Valg og ikke vovede at gaa ind for den Tanke, at selve Resultatet af Folkeafstemningen kunde berettigede et Valg. Hvad man end vilde mene om Virkningen af en tabt Folkeafstemning, om den burde drage parlamentariske Konsekvenser efter sig eller ikke, maatte det dog siges, at i nærværende Tilfælde vilde Udfaldet af Folkeafstemningen ikke kunne berettigede Krav om et Valg, og det kunde det ikke ud fra den Betragtning, at baade Venstre og Det konservative Folkeparti ved Valget den 3. April udtrykkeligt førte deres Kampagne paa, at den 3. April var det Regeringens almindelige Politik, der afgjordes, Forfatningsspørgsmaalet afgjordes ved Folkeafstemningen. — Naar det var antydet, at man nu skulde til at diskutere Venstres Grundlovsforslag, vilde det sikkert være rigtigst, at man fra alle Sider gjorde sig klart, at denne Vej ikke var farbar, medmindre Partiet da kunde komme med et Forslag, der havde Mulighed for at interessere store Kredse i Landet, og kunde interessere Regeringen og Rigsdagens Partier derfor. Som Stillingen var i Øjeblikket, maatte al Tale om Optagelse af nye Grundlovsforhandlinger afvises, og Tinget maatte gaa over til udelukkende at beskæftige sig med de forsvarspolitiske og erhvervspolitiske Opgaver, der laa for. Taleren stillede derfor *Andringsforslag* om at give det foreliggende Forslag til Beslutning følgende Affattelse:

»Folketinget tager Resultatet af den stedfundne Folkeafstemning til Efterretning og opfordrer Regeringen til